

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1419/05
07.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Михаила Рулића, Слободана Спасића и Звездане Лутовац, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против тужене ЈП "ББ", коју заступа ВВ и ГГ, радници тужене, ради накнаде штете, решавајући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.број 3668/04 од 26.1.2005. године, у седници већа одржаној 7.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.број 3668/04 од 26.1.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П.број 8/99 од 30.6.2004. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је тужена обавезана да тужиоцу исплати на име накнаде штете за кућу која се налазила у ДД, изгореле у пожару, износ од 305.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 4.2.2004. године па до исплате, као и на име накнаде штете за уништене ствари покућства износ од 824.134,50 динара, све са законском затезном каматом почев од 1.6.2004. године па до исплате, док је тужбени захтев преко досуђеног износа од 824.134,50 динара па до траженог износа од 1.365.344,30 динара на име накнаде штете за уништене ствари покућства са припадајућом каматом одбијен као неоснован. Истом пресудом тужени је обавезан да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 228.446,00 динара у року од 15 дана под претњом извршења.

Решавајући о жалби тужене изјављеној против те пресуде Окружни суд у Новом Саду је пресудом Гж. 3668/04 од 26.1.2005. године одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду у побијаном усвајајућем делу.

Против те пресуде Окружног суда у Новом Саду тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужене се побијана пресуда не напада због других битних повреда одредаба парничног поступка.

У проведеном поступку је утврђено да је на дан 25.7.1996. године дошло до пожара на породичној кући тужиоца која је у том пожару потпуно изгорела заједно са стварима изгорела које су се у то време у њој налазиле. Узрок пожара је био кратак спој на кућном прикључку објекта и правноснажном међупресудом првостепеног суда од 14.6.2002. године утврђено је да је тужена одговорна за настали пожар односно да постоји основ одговорности тужене за штету коју је тужилац претрпео као последицу пожара, те да у том не постоји допринос тужиоца. Кућа тужиоца која је изгорела у наведеном пожару била је завршена и усељена 1995. године. Налазом вештака грађевинске струке утврђено је да је њена тржишна вредност пре пожара износила 340.000,00 динара а после пожара 34.500,00 динара, те да постоји разлика у вредности од 305.500,00 динара. Исказом тужиоца саслушаног као странке и сведока утврђено је које су се све ствари од покућства налазиле у кући тужиоца пре пожара, а налазом вештака одговарајуће струке утврђено је да је њихова вредност по одбитку амортизације у то време износила укупно 824.134,50 динара.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, које се према члану 385. став 3. ЗПП ревизијом не може побијати, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су тужену обавезали да тужиоцу исплати на име накнаде штете, настале приликом наведеног пожара, за уништену стамбену зграду тужиоца и ствари од покућства, износе који су утврђени налазима судских вештака.

Наиме, према одредби члана 173. Закона о облигационим односима прописано је да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете, док је одредбом члана 174. истог Закона прописано да за штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њом бави. У конкретном случају одговорност тужене заснива се на напред наведеним законским одредбама, што је утврђено међупресудом првостепеног суда и да нема доприноса тужиоца у

томе, односно да нема места примени члана 177. истог Закона чиме би се тужилац ослободио одговорности за насталу штету. С тим у вези неосновано се у ревизији тужене истиче да нижестепени судови нису утврђивали допринос тужиоца у насталој штети.

Указивање у ревизији да нижестепени судови нису правилно утврдили количину уништених ствари које су се налазиле у кући тужиоца, те да је самим тим и њихова противвредност превисоко утврђена, се у суштини нижестепене пресуде побијају због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а како се са тог разлога према изричитој одредби члана 385. став 3. ЗПП ревизија не може изјавити, то их овај суд није узимао у предмет посебне оцене нити образлагао.

Са горе изнетих разлога, а на основу члана 393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

ОК